

Tämä tutkistelu on sapatiksi 12.9.2026

Kristillinen taloudenhoito ja lähetystyö

Muistojae: *"Tehän tunnette Herramme Jeesuksen Kristuksen armon: hän oli rikas mutta tuli köyhäksi teidän vuoksenne, jotta te rikastuisitte hänen köyhyydestään." (2. Kor. 8:9.)*

Avaintekstit:

2. Kor. 8–9
Joh. 3:16
Joh. 17:5
Luuk. 9:58
Ilm. 13:8
Room. 12:8
Room. 15:26–27

Toisen korinttilaiskirjeen luvut 8 ja 9 osoittavat, että Paavali antoi korinttilaisille mahdollisuuden palvella Juudeassa olevia veljiään ja sisariaan. Tämä teksti kertoo, että antaminen on Jumalan meille myöntämä etuoikeus, jotta voimme jäljitellä Kristuksen itsensä uhraavaa luonnetta. Taivaassa puhutaan antamisen kieltä. Huomaa nämä merkittävät sanat: "Jumala on rakastanut maailmaa niin paljon, että antoi ainoan Poikansa – –." (Joh. 3:16; korostus lisätty.)

Lisäksi Joh. 3:16 ilmaisee selvästi Jumalan tarkoituksen hänen antaessaan Jeesuksen: "– – jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän." Tässä tekstijaksossa kristillinen taloudenhoito ja lähetystyö kulkevat käsi kädessä. Ne ovat yhtä erottamattomia kuin kolikon kaksi puolta. Ei ihme, että Paavali pitää itseään ja työtovereitaan "Jumalan salaisuuksien taloudenhoitajina" (1. Kor. 4:1, RK 2012). Mekin olemme taloudenhoitajia samassa mielessä.

Tässä tutkistelussa näemme, että kristillinen taloudenhoito ja lähetystyö ovat syvästi juurtuneina Jeesuksen esimerkkiin. Ne ovat todellakin erottamattomia. Kristillinen taloudenhoito tarjoaa seurakunnalle taloudelliset ja inhimilliset resurssit lähetystyön toteuttamiseksi.

12.9. Perheiden rukouspäivä

12.9. Kansainvälisen adventtikirkon (pääkonferenssin) ulkolähetysten erityiskolehti: Uusien lähetystyömuotojen tukeminen

JEESUKSEN ESIMERKKI

Toisen korinttilaiskirjeen 8. ja 9. luvun asiayhteys on se, että Paavali rohkaisee Korintin seurakunnan jäseniä toteuttamaan varainkeruun Juudean köyhien seurakuntien hyväksi. Ilmeisesti he olivat jo sitoutuneet tekemään niin (2. Kor. 8:10–11; 2. Kor. 9:5; myös 1. Kor. 16:1–4), mutta heidän ja Paavalin välisen suhteen haasteet olivat monimutkaistaneet tilannetta. Käsiteltäisiin nämä ongelmat (2. Kor. 1–7), Paavali siirtyy nyt tehtävän loppuunsaattamiseen (2. Kor. 8–9).

Aluksi Paavali vetoaa makedonialaisten esimerkkiin (2. Kor. 8:1–7), joiden äärimmäinen köyhyys ei estänyt heitä osoittamasta ylitsevuotavan ”runsasta anteliaisuutta” (2. Kor. 8:2). Kyllä köyhyys ja anteliaisuus voivat kulkea käsi kädessä. Makedonialaisten ihailtava anteliaisuus on kuitenkin vain toisinto Jeesuksen anteliaisuudesta, kun hän antoi itsensä meidän edestämme (2. Kor. 8:8–15).

Lue 2. Kor. 8:9. Mitä tämä teksti kertoo meille Jeesuksen esimerkistä?

Paavalin lausunto 2. Kor. 8:9 on yksi koko Raamatun hämmästyttävimmistä, voimallisimmista ja syvällisimmistä teksteistä. Paavali kertoo Jeesuksen tehtävästä, mutta uskomattoman vähin sanoin. Tässä on todella paljon teologiaa. Tässä on kertomus lunastuksesta yhdessä jakeessa.

Vielä vaikuttavampaa on se, että tämä kerrotaan talouteen liittyvällä kielellä. Kyllä Jeesus oli rikas. Hänen rikkautensa viittaa hänen olemassaolonsa taivaassa (Joh. 17:5). Hän päätti tulla köyhäksi luopumalla taivaallisesta kunniaasta ja tulemalla tähän murheen täyttämään maailmaan. Hänestä tuli kirjaimellisesti köyhä (Luuk. 9:58). Vaikka hän oli Jumalan vertainen, hän ”luopui omastaan. Hän otti orjan muodon ja tuli ihmisten kaltaiseksi.” (Fil. 2:7.) Hän ”alensi itsensä ja oli kuuliainen kuolemaan asti, ristinkuolemaan asti” (Fil. 2:8).

Jeesus antoi henkensä, jotta me voisimme elää ikuisesti hänen kanssaan. Hänen uhrillaan oli tarkoitus: meidän pelastuksemme. Kristillinen taloudenhoito ja lähetystyö kulkevat käsi kädessä. Toisen korinttilaiskirjeen luvuissa 8–9 kerrotaan erityisestä rahalahjasta. Kertomus perustuu kuitenkin Jeesukseen. Tässä tutkistelussa tarkastelemme teologisia periaatteita, jotka liittyvät uhrilahjojen antamiseen ja perustuvat siihen, että Kristus antoi uhriksi itsensä.

Pohdi Jeesuksen syntymää, elämää, kuolemaa ja ylösnousemusta. Miten sinun pitäisi reagoida ymmärrettyäsi, että kaikki tehtiin sinun vuoksesi, jotta sinulla olisi toivo jostakin tämän kurjan olemassaolon tuolla puolen?

MOTIVAATIO

Lue 2. Kor. 8:1, 5 ja 2. Kor. 9:7, 9, 13, 15. Mikä on näiden jakeiden keskeinen viesti?

Antamisen kieli läpäisee Toisen korinttilaiskirjeen luvut 8 ja 9: ”Jumalan armo on suotu” (2. Kor. 8:1, RK 2012); he ”– – antoivat itsensäkin” (2. Kor. 8:5, RK 2012); ”Kukin antakoon sen mukaan kuin on mielessään päättänyt – – sillä iloista antajaa Jumala rakastaa” (2. Kor. 9:7); ”hän antaa köyhille” (2. Kor. 9:9); ”lahjanne saajat ylistävät Jumalaa siitä, että – – jaatte omastanne anteliaasti heille” (2. Kor. 9:13); ”Kiitos Jumalalle hänen sanomattoman suuresta lahjastaan” (2. Kor. 9:15). Toisen korinttilaiskirjeen luvut 8 ja 9 alkavat ja päättyvät antamisen kielellä (2. Kor. 8:1 ja 2. Kor. 9:15). Ne kertovat antamisesta ja esittävät ainakin neljä tärkeää syytä antaa uhrilahjamme.

Kiitollisuus Jumalan armon vuoksi (2. Kor. 8:1; 2. Kor. 9:14–15). Toisen korinttilaiskirjeen luvut 8–9 alkavat viittauksella Jumalan armoon (2. Kor. 8:1). Paavali sanoo myös: ”Tehän tunnette Herramme Jeesuksen Kristuksen armon – –.” (2. Kor. 8:9.) Jumalan ja Kristuksen armo esitetään ensisijaisena syynä uhrilahjojen antamiselle. Jumala teki niin paljon puolestamme. Antamalla lahjamme vastineeksi tunnustamme Jumalan armon elämässämme.

Kuten antamisen käsitteessä, termi ”armo” (kreikaksi *kharis*) esiintyy toistuvasti myös Toisen korinttilaiskirjeen luvuissa 8–9. Samoin sana *kharis* esiintyy tämän tekstijakson alussa ja lopussa (2. Kor. 8:1; 2. Kor. 9:14–15). Paavali käyttää tätä termiä eri merkityksissä korostaakseen, että Kristuksen armo elämässämme johtaa sekä armollisuuteen muita kohtaan että kiitollisuuteen.

Halu seurata Jeesuksen esimerkkiä (2. Kor. 8:9). Jeesus oli rikas ja tuli köyhäksi (muista, että nämä symboloivat hänen iankaikkista olemassaoloaan ja ihmiseksi tulemistaan sen jälkeen). Tämä on voinut tapahtua vain yhdellä tavalla: Hän antoi kaikkensa. Antamalla uhrilahjamme me osaltamme tarjoamme muille mahdollisuuden tuntea Kristus.

Halu antaa Jumalan siunauksia eteenpäin (2. Kor. 9:10–11). Annamme toisille siksi, että olemme ensin itse saaneet Jumalalta. Hän rikastuttaa meitä, jotta voimme olla anteliaita.

Vilpittömän rakkaus (2. Kor. 8:8, 24). Antaminen on vilpittömän ja aidon rakkauden koetinkivi. Se on merkittävin todiste siitä, että rakkaus asuu ihmisen sydämessä. Sanotaanhan, että eivät suuret sanat suuta halkaise.

Ristin valossa ajatellen, kuinka paljon annat verrattuna siihen, mitä voit antaa?

SUUNNITTELU

Lue 2. Kor. 9:7. Mitä tämä teksti sanoo antamisesta?

Jumalan päätös pelastaa maailma tehtiin jo ennen kuin maailma lankesi syntiin. Kristuksen tuleminen kuolemaan puolestamme oli osa ikivanhaa suunnitelmaa (Ilm. 13:8). Asia ei tullut Jumalalle yllätyksenä. Hän oli suunnitellut antavansa itsensä Jeesuksen kautta. Toisen korinttilaiskirjeen luvuissa 8 ja 9 suunnittelu on olennainen antamisen teologiaan liittyvä periaate. Tämä näkyy ainaakin kahdella tavalla:

Ensinnäkin **suunnittelu edellyttää etukäteen tehtyä päätöstä**. Paavali sanoo, että kukin ”antakoon sen mukaan kuin on mielessään päättänyt” (2. Kor. 9:7). Kreikankielinen verbi, joka on käännetty ’päättänyt’, on *proaireō*. Se on yhdysverbi. Etuliite *pro* tarkoittaa ”etukäteen” tai ’ennakkoon’, ja *aireō* tarkoittaa tässä yhteydessä ’päättää’. Siten *proaireō* viittaa etukäteen tehtyyn päätökseen. Aloittamalla lauseensa sanalla ”kukin” Paavali osoittaa, että annettava summa ei ole kaikille sama. Hänen tarkoituksensa oli yksinkertaisesti se, että mitä tahansa ihmiset päättävätkin antaa, heidän tulisi tehdä se huolellisen pohdinnan jälkeen. Heidän tulisi antaa se summa, jonka he katsovat oikeaksi.

Toiseksi **suunnitteluun liittyy suhteellisuusperiaate**. Paavali kertoo, että makedonialaiset ”antoivat voimiansa mukaan” (2. Kor. 8:3). Seuraavaksi hän soveltaa tätä suhteellisuusperiaatetta myös korinttilaisiin. Kannustaessaan heitä viemään loppuun tehtävän, johon he olivat jo sitoutuneet, Paavali kehottaa heitä toteuttamaan hankkeen mahdollisuuksien mukaan (2. Kor. 8:11). Paavali päättää tämän ajatuksen sanomalla, että uhrilahja annetaan ”sen mukaan, mitä hänellä on, eikä vaadita sellaista, mitä hänellä ei ole” (2. Kor. 8:12). Vaikka Raamattu määrittelee kymmenysten osuuden kymmeneksi prosentiksi, sama ei koske rahalahjoja. ”Kukin antakoon sen mukaan kuin on mielessään päättänyt” (2. Kor. 9:7) soveltaa suhteellisuuden periaatetta. Jokainen päättää itse, minkä osan tuloistaan hän antaa uhrilahjana. Jokaisen tulisi antaa siinä suhteessa, mitä hänellä on. Tätä ei voi tehdä ilman suunnittelua.

Kuinka uskollinen olet kymmenyksissä ja uhrilahjoissa, riippumatta siitä miten rikas tai köyhä olet? Mitä tekosyitä käyttäisit pidättyäksesi antamasta, jos tekisit niin, vaikka tietäisit voivasi antaa enemmän?

ASENNE

Lue 2. Kor. 8:1–5. Mikä saattoi olla syynä makedonialaisten halukkuuteen antaa uhrilahjoja niin anteliaasti?

Makedonialaisten positiivinen asenne näkyy monin tavoin.

Ensinnäkin **he antoivat lahjoituksensa ylitsevuotavan iloisesti (2. Kor. 8:2)**. Paavali sanoo, että makedonialaisten ”ilo oli niin ylitsevuotava, että he äärimmäisessä köyhyydessäänkin osoittivat runsasta anteliaisuutta” (2. Kor. 8:2). Myöhemmin hän mainitsee, että ”iloista antajaa Jumala rakastaa” (2. Kor. 9:7). Kreikankielinen sana, joka on käännetty ’iloista’, esiintyy Uudessa testamentissa vain tässä kohdassa. Saman sanaperheen termi esiintyy muualla: ”– joka auttaa köyhiä, auttakoon iloisin mielin.” (Room. 12:8.) Tämän sanaperheen termejä esiintyy joskus Raamatun ulkopuolisessa kirjallisuudessa tarkoittaen iloa ja onnellisuutta. Viittaus iloiseen antajaan 2. Kor. 9:7 tarkoittaa antamista ilman vastahakoisuutta.

Toiseksi **he antoivat runsaasti (2. Kor. 8:2)**. Ennen kuin Paavali mainitsi makedonialaisten anteliaisuuden, hän viittasi heidän äärimmäiseen köyhyyteensä. Sana ”anteliaisuus” esiintyy vielä kahdesti Toisen korinttilaiskirjeen luvuissa 8 ja 9. Paavali sanoo: ”Te saatte kaikkinaista rikkautta ja voitte osoittaa runsaasti *anteliaisuutta*.” (2. Kor. 9:11, korostus lisätty.) Tämä tarkoittaa sitä, että me saamme, jotta voimme antaa. Hieman myöhemmin Paavali mainitsee, että he jakavat omastaan ”*anteliaasti*” (2. Kor. 9:13, korostus lisätty). Tässä kohdassa antelias lahjoittaminen on tapa tunnustaa Kristuksen evankeliumia.

Kolmanneksi **he antoivat omasta aloitteestaan (2. Kor. 8:3)**. He siis antoivat vapaaehtoisesti. Tämä on vieläkin ihailtavampaa, kun huomaa, että he eivät antaneet ylijäämästään, sillä heidän varansa olivat erittäin rajalliset. Paavali käyttää samaa ajatusta kuvaamaan Tituksen halukkuutta vierailta korinttilaisten luona. Hän meni Korinttiin omasta halustaan (2. Kor. 8:17).

Neljänneksi **he ymmärsivät, että antaminen on etuoikeus (2. Kor. 8:4)**. Tämä asenne on havaittavissa makedonialaisten pyynnössä osallistua keräykseen. ”[H]e pyytämällä pyysivät, että antaisimme heidän osallistua yhteiseen rakkaudentyöhön, pyhien avustamiseen.” (2. Kor. 8:4.)

Lopuksi, **he osallistuivat keräykseen täydellisen pyhittäytymisen eleenä (2. Kor. 8:5)**. Paavali sanoo, että he ”antoivat Jumalan tahdon mukaisesti itsensä Herralle ja myös meille” (2. Kor. 8:5). Itsensä antaminen Herralle johtaa itsensä antamiseen muille. Makedonialaiset laajensivat osallistumistaan läheystyöhön taloudellista apua pidemmälle. Toisin sanoen antaminen ja anteliaisuus eivät rajoitu pelkästään rahaan.

YKSEYS

Paavali rohkaisee Korintin seurakunnan jäseniä osallistumaan keräykseen Juudean köyhien seurakuntien hyväksi. Yksi Paavalin tavoitteista on herättää ykseyden tunne. Hän haluaa heidän osallistuvan, olevan mukana lähetystyössä. Paavali haluaa osoittaa, että pakanoista koostuvat seurakunnat ovat osa samaa Jumalan perhettä kuin juutalaiset uskovat Jerusalemissa. Nämä ihmiset, jotka olivat kerran heidän vastustajiaan, ovat nyt heidän kanssaan osa jäännöstä, Jumalan uuden liiton jäseniä. Paavali haluaa nähdä koko kristillisen perheen, sekä juutalaiset että pakanat, yhdistyneenä niin voimallisella tavalla, että se on todistuksena tulevienkin sukupolvien seurakunnalle.

Titus ja kaksi muuta arvostettua veljeä olivat vastuussa varoista. Jumala pani tämän innon toimia seurakunnan hyväksi Tituksen sydämeen (2. Kor. 8:16). Jumala valitsi seurakuntien kautta tehtävään myös kaksi muuta veljeä (2. Kor. 8:18–23). Heidän sanotaan olevan ”seurakuntien edustajia, he ovat Kristuksen kunnia” (2. Kor. 8:23). Sillä, viittaako ”Kristuksen kunnia” näihin kahteen uskolliseen veljeen vai itse seurakuntiin, ei ole merkitystä. Uhrilahjojen antaminen on viime kädessä merkki uskollisuudesta Kristukselle, seurakunnan päälle (Ef. 4:15).

Toisen korinttilaiskirjeen luvut 8–9 osoittavat, että uhrilahjat tulisi antaa Jumalan seurakunnan kautta nimittämille ihmisille. Ilmaisut ”kaikissa seurakunnissa” (2. Kor. 8:18), ”seurakunnat ovat valinneet” (2. Kor. 8:19) ja ”seurakuntien edustajia” (2. Kor. 8:23) viittaavat juuri tähän. Siksi seuraava kehoitus ei ole yllättävä: ”Antakaa nyt seurakuntien nähden heille todistus rakkaudestanne –.” (2. Kor. 8:24.)

Uhrilahjojen tuominen seurakuntaan – Jumalan maan päälle asettamalle välikkappaleelle – edistää ykseyttä ja on samalla yhteenkuuluvuuden aikaansaannos (2. Kor. 8:13–14). Raha voi olla suuri yhdistäjä. Toisaalta, jos ihmisten katseet eivät ole kiinnitettyinä yksinomaan Jumalan kunniaan, raha voi myös luoda eripuraa.

Miten Room. 15:26–27 ilmaisee Paavalin halun ykseyteen tässä asiassa?

Lopuksi Paavali kuvaa varojenkeräyksen palveluna tai palvelutehtävänä, armon tekona, siunauksena, palvontana ja myös yhteyden ilmentymänä. Kaikki tämä seurauksena uhrilahjojen antamisesta? Mieti sitä.

Kuinka anteliaisuutemme sisarseurakunnille ja lähetystyölle ulkomailla, usein hyvin kaukaisissa paikoissa, auttaa tuomaan ykseyttä kirkkoomme?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 234–240 tai *Apostolien teot*, s. 255–262.

”Ne, joiden sydän on täynnä Kristuksen rakkautta, seuraavat hänen esimerkkiään, joka meidän tähtemme tuli köyhäksi, jotta me hänen köyhydestään rikastuisimme. Rahaa, aikaa, vaikutusvaltaa – kaikkia Jumalan kädestä saamia lahjoja he arvostavat vain evankelioimistyön edistämisen välikappaleina. Näin oli alkuseurakunnassa, ja kun nykypäivän seurakunnassa on todettavissa, että jäsenet ovat Hengen voimasta vieraantuneet maailmallisista ja että he ovat halukkaat tekemään uhrauksia, jotta heidän lähimmäisensä kuulisivat evankeliumin, julistetuilla totuuksilla on voimallinen vaikutus kuulijoihin.” (6AO 52.)

”Herra ei tarvitse uhrilahjojamme. Emme voi rikastuttaa häntä lahjoillamme. Psalmista sanoo: ’ – Sinulta me olemme kaiken saaneet, sinulta on tullut kaikki, minkä sinulle annamme.’ Kuitenkin Jumala sallii meidän osoittaa kiitollisuutemme hänen laupeuttaan kohtaan, kun itseämme säästämättä kerromme tästä laupeudesta eteenpäin muille. Tämä on ainoa keino, jolla voimme osoittaa kiitollisuutemme ja rakkautemme Jumalaa kohtaan. Hän ei ole antanut meille muuta keinoa.” (CS 18–19.)

”Kuinka suuren lahjan Jumala antoikaan ihmiskunnalle, ja kuinka luonteenomaista Jumalalle olikaan tehdä niin! Hän antoi sellaisella anteliaisuudella, jota ei voi koskaan ylittää, jotta hän voisi pelastaa kapinalliset ihmislapsensa, saada heidät ymmärtämään hänen tarkoituksensa ja tuntemaan hänen rakkautensa. Tahdotko sinä lahjoillasi ja uhrilahjoillasi osoittaa, ettet pidä mitään liian hyvänä hänelle, joka ’antoi ainoan Poikansa, jottei yksikään, joka häneen uskoo, joutuisi kadotukseen, vaan saisi iankaikkisen elämän?’” – Ellen G. White, *The Advent Review and Sabbath Herald*, 15. toukokuuta 1900.

Keskustelunaiheita:

1. Pohdi tarkemmin 2. Kor. 8:9. Miksi Jeesuksen esimerkki on niin tärkeä kristillisen taloudenhoidon kannalta?
2. Joh. 3:16 viittaa siihen, että taivaassa puhutaan antamisen kieltä. Lue Joh. 15:13; Ef. 5:2, 25; Gal. 2:19–20 ja 1. Joh. 3:16. Mitä yhteistä on Joh. 3:16 sekä edellisillä jakeilla, ja mitä voimme niistä oppia?
3. Mitä henkilökohtaista etua on antamisesta 2. Kor. 8–9 lukujen perusteella?
4. Mitä muuta voit järjestelmällisen uhrilahjojen antamisen lisäksi tehdä jäljelläksesi Jeesuksen esimerkkiä itsensä antamisesta?